

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันอังคารที่ ๑๐ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

คำว่าพรหมจรรย์หมายถึงธรรมบุญ คือถึงเป็นพรหมจรรย์ สมาธิถึงเป็น
พรหมจรรย์ ปัญญาเป็นพรหมจรรย์ คือถึงเป็นพระนิพพาน สมาธิถึงเป็นพระนิพพาน
ปัญญาถึงเป็นพระนิพพาน พระนิพพานถึงเป็นธรรมบุญที่เราปกครองตัวเอง
ถ้าปกครองคนอื่นเรียกว่ารัฐธรรมบุญ

พระนิพพานนี้เป็นสัมมาทิฐิ เป็นปัญญาสัมมาทิฐิ เป็นความรู้เรื่องความเกิด
เป็นความรู้เรื่องหยุดความเกิด สิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นมันคือเหตุคือปัจจัย
การประพฤติกการปฏิบัติในปัจจุบันถึงเป็นวาระสำคัญ ที่มันเป็นกรรม
เป็นกฎแห่งกรรม เป็นผลของกรรม ที่เราแก่เราเจ็บเราตายเราพลัดพรากนี้
มันคือผลของกรรม

การประพฤติกการปฏิบัติถึงเอาปัจจุบันเป็นหลัก เอาความสงบกับปัญญาเป็นหลัก

ให้พวกเรามนุษย์ทั้งหลายพากันเข้าใจเรื่องศีล เรื่องสมาธิ เรื่องปัญญา
ปัญญากับความสงบต้องควบคู่กันไป เพื่อเข้าถึงความพอดี ไม่มากเกินไปไม่น้อยเกินไป
เข้าถึงความพอดี

การประพาศิการปฏิบัตินั้นให้เข้าใจ ไม่มีใครปฏิบัติให้กันและกัน เพราะกรรมมันเป็นเรื่องเฉพาะตน ศีลนี้ถึงเป็นสิ่งที่มาหยุดกรรม สมาธิถึงเป็นสิ่งที่หยุดกรรม ปัญญาเป็นสิ่งที่มาหยุดกรรม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงให้พวกเราทั้งหลายอย่าไปตั้งอยู่ในความเพลิดเพลน อย่าไปตั้งอยู่ในความประมาท เพราะนี่คือกรรม นี่คือกฎแห่งกรรม นี่คือผลของกรรม ต้องรู้ต้องเข้าใจ ในการดำเนินชีวิตของตัวเอง เพื่อเป็นความดี ความถูกต้องที่ประกอบด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ได้ไปตามผัสสะ ไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม เพราะสิ่งต่าง ๆ นั้นมันเป็นเพียงการสัญจรไปมา เช่น เรามีตาถึงมีรูป เรามีหูถึงมีเสียง เรามีจมูกถึงมีกลิ่น เรามีลิ้นถึงมีรส เรามีกายถึงมีสัมผัส เรามีใจถึงมีเรื่องจิตเรื่องใจมีอารมณ์ อันนี้มันเป็นเพียงผัสสะที่สัญจรไปมา

ให้รู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้หยุดตัวเองด้วยความรู้ความเข้าใจ แล้วเข้าสู่ภาคประพาศิภาคปฏิบัติ เพื่อเป็นหลัก การที่เราู้เข้าใจ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกพวกเราทั้งหลายว่า เธอทั้งหลายจงประพาศิพรหมจรรย์เถิด เพื่อเอาศีลเอาสมาธิเอาปัญญานำชีวิต เราทั้งหลายจะไม่ได้ไปตามสิ่งแวดล้อม ไม่ไปตามผัสสะ เน้นที่รู้เข้าใจ เน้นที่เจตนา

การปฏิบัติธรรมะถึงเน้นที่ตัวเรา การปฏิบัติไม่มีต่อหน้าและลับหลัง เป็นผู้เห็นภัยในวิภูฏสงสาร เห็นภัยในความเพลิดเพลน เห็นภัยในความประมาท ให้มีความสุขในพรหมจรรย์ ให้มีความสุขในศีล ให้มีความสุขในสมาธิ ให้มีความสุขในปัญญา

เราทั้งหลายจะก้าวไปด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา ศีลสมาธิปัญญาเท่านั้น ถึงจะดับทุกข์ได้ถึงจะหยุดได้ ทางวิทยาศาสตร์นั้นช่วยเราได้ถึงเมื่อเราหมดอายุขัย

เมื่อเราหมดลมหายใจ สัมมาทิฐิทางวิทยาศาสตร์ เราต้องรู้เราต้องเข้าใจ เราทั้งหลาย จะได้มีความสุขในการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เช่น เราเรียนหนังสืออย่างนี้ เราก็ต้องมีความสุขในการเรียนหนังสือ เราจะได้ทั้งความรู้ทั้งทางจิตใจไปพร้อม ๆ กัน เพื่อการเรียนหนังสือนั้นเป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา เป็นพรหมจรรย์ เป็นธรรมบุญแห่งชีวิต

การทำงานก็เช่นเดียวกัน การทำงานก็ต้องมีความสุขในการทำงาน มนุษย์เราต้องมีความสุขในการทำงาน มนุษย์เราไม่ใช่คิดเพียงว่าเรามีความจำเป็นที่จะต้องทำงาน เพราะเรามีร่างกาย ความคิดอย่างนี้มันอยู่ในระดับเหตุระดับผล ของนักวิทยาศาสตร์ มันยังมีความปรุ้งแต่ง มันยังมีตัวมีตนอยู่

การทำงานก็เพื่อมีความสุขในการทำงาน เพื่อเสียสละ ถ้าเราไม่ทำงาน เราก็ไม่ได้เสียสละ คนไม่เสียสละนี้มันจะมีความสุขได้อย่างไร เพราะผู้ที่ไม่เสียสละ ก็ถือว่าเป็นผู้ที่ติดอยู่หลงอยู่

เราดูตัวอย่างแบบอย่างอย่างพระพุทธเจ้า ทรงพักผ่อนบรรทมวันละ ๔ ชั่วโมง เสียสละเพื่อหมู่มวลมนุษย์เทพเทวาสรรพสัตว์ทั้งหลายวันละ ๒๐ ชั่วโมง

มนุษย์เราคือผู้ที่เสียสละ เสียสละโดยไม่หวังอะไรตอบแทน ถ้าเราหวังอะไร ตอบแทนก็ชื่อว่าเราเป็นบุคคลรับจ้างนะ รับจ้างมาเกิดอันเดียวกัน เราเป็นพระรับจ้าง เป็นเณรรับจ้าง เป็นข้าราชการนักการเมืองรับจ้าง เป็นอะไร ๆ รับจ้างนะ ผู้ที่เข้าใจในสัมมาทิฐิไม่หวังอะไรตอบแทน รายรับรายจ่ายที่รับมาแล้วก็ให้คืนอย่างนี้ มันจะได้เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดี มันถึงจะหยุดความปรุ้งแต่งได้

ถ้าเรายังต้องการผลประโยชน์มันก็ยังมีความปรุงแต่อยู่ เพราะเรายังต้องการความคิดอย่างนั้นเรียกว่ายังไม่หยุดกาลหยุดเวลา ยังเป็นนิติบุคคลตัวตน

ให้รู้เข้าใจ ศีลสมาธิปัญญามันเป็นความรู้ความเข้าใจ เข้าสู่ภาคประพฤติ ภาคปฏิบัติด้วยการหยุดกาลหยุดเวลา หยุดวิภวสังสาร หยุดการเวียนว่ายตายเกิด เราทั้งหลายต้องพากันรู้พากันเข้าใจในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง เพื่อหยุดความไม่ถูกต้อง เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ

พระพุทธเจ้านะ ประสูติก็วันเพ็ญ ตรัสรู้ก็วันเพ็ญ แสดงธรรมจกักปัปวัตนสูตร ครั้งแรกก็วันเพ็ญ ปลงสังขารว่าอีก ๓ เดือนข้างหน้าพระตถาคตเจ้าจะปรินิพพาน ก็วันเพ็ญ เสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ วันเพ็ญหมายถึงความเต็ม ๆ ๆ เป็นความพอเพียงเพียงพอเป็นความบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาทนี้เป็นพรหมจรรย์ เป็นธรรมนุญที่ไม่หวังอะไรตอบแทน

มนุษย์เราทั้งหลายให้รู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้มีปิติมีความสุขในการประพฤติ การปฏิบัติเพื่อประพฤติพรหมจรรย์หรือปฏิบัติในธรรมนุญ

เราอาศัยรูปแบบ... ศาสนาพุทธก็อาศัยรูปแบบของศาสนาพุทธ ศาสนาคริสต์ก็อาศัยรูปแบบของศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลามก็อาศัยรูปแบบของศาสนาอิสลาม ศาสนาพหุมนัฮินดูก็อาศัยรูปแบบของศาสนาพหุมนัฮินดู คำว่าศาสนาก็ได้แก่พรหมจรรย์ ได้แก่ธรรมนุญก็คืออันเดียวกันเป็นบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งอาชีวะ ทั้งใจที่ประกอบด้วยปัญญา ความหมายของศาสนามันเป็นอย่างนี้

เราทั้งหลายต้องรู้ต้องเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ รู้เข้าใจแล้วก็ต้องมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเข้าถึงความเต็ม ๆ ๆ

เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ รู้จักรักรมรู้จักสภาวะธรรม รู้จักความเป็นประภัสสร
ของทุกสิ่งทุกอย่าง

เราจะไปลิดรอนสิ่งต่าง ๆ นั้นไม่ได้ เพราะทุกอย่างนั้นเค้าก็เป็นอยู่เช่นนั้นเอง
ถ้ามีเหตุมีปัจจัยเค้าก็เป็นอย่างนั้นเองเป็นเช่นนั้นเอง มันจะเป็นอย่างอื่นไม่ได้

เราทั้งหลายนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงไม่ให้ประมาท
ไปตามสิ่งแวดล้อม เราปฏิบัติติดต่อกันเนื่องกันด้วยความรู้ความเข้าใจ ชีวิตของเรา
ก็จะเป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญาเป็นพรหมจรรย์

เราอาศัยรูปแบบ พระธรรมพระวินัยในพระพุทธศาสนา แปรดหมื่นสี่พัน
พระธรรมชั้นร์ เป็นรูปแบบเป็นแบบเป็นพิมพ์ เป็นบริสุทธิคุณทั้งกายวาจา
กิริยามารยาททั้งใจ เป็นรูปแบบ เป็นบริสุทธิคุณ ให้เราเข้าสู่กรรม เข้าสู่กฎแห่งกรรม
เข้าสู่ผลของกรรมนะ เพราะอันนี้มันเป็นกรรมนะ กายวาจา กิริยามารยาททั้ง
มันเป็นกรรม มีกรรมเป็นฐานเป็นพื้นฐาน

การประพฤติการปฏิบัติถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ มันเป็นไฟต์มันเป็นการชิงแชมป์
ชิงแชมป์ระหว่างธรรมกับโลก ระหว่างหยุดกับไป เพื่อจะเข้าสู่สันติภาพ ยกเลิกนะ
คือสันติ สันติภาพ ศีลที่เป็นสัมมาทิฐิถึงเป็นพระนิพพาน สมาธิที่เป็นสัมมาทิฐิถึงเป็น
พระนิพพาน ปัญญาที่เป็นสัมมาทิฐิถึงเป็นพระนิพพาน มันอยู่เหนือความปรุงแต่ง
ศีลเพื่อหยุดความปรุงแต่ง สมาธิเพื่อหยุดความปรุงแต่ง ปัญญาเพื่อหยุดความปรุงแต่ง
เป็นการพัฒนาวิทยาศาสตร์ที่มีความสุขด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ เพื่อความสงบ
เพื่อสันติภาพ

การประพาศิการปฏิบัติ ปฏิบัติที่ปัจจุบัน เพราะอดีตมันก็มาอยู่ที่ปัจจุบัน อนาคตที่จะไปข้างหน้าก็อยู่ที่ปัจจุบัน ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ให้เอาปัจจุบันดี ๆ นะ เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี ให้การประพาศิการปฏิบัติ มันเป็นพรหมจรรย์เป็นธรรมนุญ ให้เป็นพระนิพพาน ให้เป็นความดีเป็นบารมี เพิ่มพูนขึ้นไป ก้าวไป

เราอาศัยพระธรรมอาศัยพระวินัย อาศัยรูปแบบเพื่อความสมบูรณ์ ความมาตรฐาน ที่ มอก. รูปแบบที่เราเป็นข้าราชการทุกหมู่เหล่า ที่เราเป็น นักการเมืองเป็นนักบวชนี้คือรูปแบบ คือสมมติสัจจะ

สมมติทั้งหลายในโลกนี้มีหลายล้านสมมติ ซึ่ให้เห็นแง่มุมผิดถูกดีชั่ว ไม่ผิดไม่ถูก ไม่ดีไม่ชั่ว นี่เป็นรูปแบบ การประพาศิการปฏิบัติต้องให้เข้าถึงความสมบูรณ์ เข้าถึงความพอดี ให้ครบวงจรทั้งกายวาจาภิรียามารยาททั้งอาชีพทั้งใจต้องครบวงจร เพื่อเป็นธรรมเพื่อเป็นพรหมจรรย์ เพื่อเป็นธรรมนุญที่ต้องสมบูรณ์ด้วยทั้งอรรถะ ทั้งพยัญชนะ อย่างเรามีรูปแบบ รูปแบบของความเป็นพระศาสนา แต่เราไม่ได้ปฏิบัติ พระศาสนา เราเอาพระศาสนาหาอยู่หาบริโภคอย่างนี้แหละ อย่างนี้ก็ไม่ไปตาม รูปแบบนะ เราเอารูปแบบไปหลอกไปหลวง เอาพระศาสนาเป็นเครื่องแบบเพื่อหาอยู่ หาหลง การเป็นพระศาสนาก็ต้องเป็นทั้งกายวาจาภิรียามารยาทอาชีพเป็นทั้งใจ ด้วยความตั้งใจตั้งใจเจตนา ให้มีปิติมีความสุขในการเป็นพระศาสนา

การเป็นข้าราชการการเมืองก็เหมือนกันเราทั้งหลายจะได้เข้าสู่รูปแบบ ถ้าเราไม่เข้าสู่รูปแบบ เห็นมัย ตึกตง.ของเมืองไทยมันพังทลายเพราะมีรูปแบบแล้ว ไม่ทำตามรูปแบบ เอาความหลงนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิต มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก ตง. เราต้องเข้าใจนะ

การที่เราเอารูปแบบมาหาอยู่หากินหาหลงนี้มันไม่ถูกต้อง นี่ไม่ใช่ศีลไม่ใช่สมาธิ ไม่ใช่ธรรมบุญรัฐธรรมบุญ

เราทั้งหลายต้องเอาความถูกต้องนำชีวิตนะ เอาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต เอาความสงบ นำชีวิต เอาปัญญาที่เรายกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้องนำชีวิต

เราทั้งหลายนี้จะเอาพระศาสนาหาอยู่หาอยู่หากินนั้นไม่ได้ เราจะเอาตำแหน่ง ข้าราชการนักการเมืองมาหาอยู่หากินนั้นไม่ได้

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ คนอื่นก็เดือดร้อน ตัวเราก็เดือดร้อน

ตัวเราเดือดร้อนอะไร..? มันก็เดือดร้อนสิ เพราะมันหลงไปเรื่อย เห็นรูปสวย ๆ ก็ร้องโอ้ย ๆ ๆ ไป ได้ยินเสียงเพราะ ๆ ก็ร้อง โอ้ย ๆ ๆ ได้กินอาหารอร่อย ๆ ก็ร้อง โอ้ย ๆ ๆ ได้กลิ่นหอม ๆ กลิ่นดี ๆ ก็ร้องโอ้ย ๆ ๆ ไป สิ่งที่ถูกต้อง สิ่งที่มีมนวล สิ่งที่ดีก็ร้องโอ้ย ๆ ๆ ไป ใจนั้นมันผัสสะอารมณ์อร่อยไปเรื่อยนะ ประุ้งแต่ง จนนอนไม่หลับ มันมีแต่โอ้ยกับโอ้ยนะ เราต้องรู้ต้องเข้าใจนะ

เราทั้งหลายอย่าไปเอารูปแบบนั้นมาทุจริตหรือว่าไปทุจริต

ความชอบความไม่ชอบเราต้องรู้เข้าใจ ชีวิตของเราจะได้ผ่านไป เราต้องรู้ ความชอบหรือไม่ชอบมันก็เป็นเพียงอารมณ์ เราทั้งหลายต้องผ่านไป เราจะได้เป็น บุคคลบรรลุนิติภาวะ เราจะได้เอาศีลเป็นหลักเอาสมาธิเป็นหลัก เอาปัญญาเป็นหลัก เราจะผ่านความชอบความไม่ชอบ เราทั้งหลายจะได้ผ่านความแก่ความเจ็บความตาย ความพลัดพรากด้วยความรู้ความเข้าใจ เพราะอันนี้ถือว่าเป็นข้อสอบ เราก็ตอบด้วยความรู้ความเข้าใจ เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ

เราต้องผ่านไปด้วยความรู้ เราถึงจะเป็นบุคคลผู้บรรลุนิติภาวะ เราจะได้ผ่านนิมิตไป ผ่านความรู้สึกลงไป ผ่านอารมณ์ไป ผ่านความชอบไม่ชอบไป

เราทุกคนพากันเข้าใจนะ เข้าใจในเกมส์ของชีวิต

เรานอนเราพักผ่อนให้เพียงพอ มนุษย์เราต้องนอนพักผ่อนให้เพียงพอ อยู่ในกรุงเทพมหานคร อยู่ในปริมณฑลเมืองหลวงนะ เค้านอนพักผ่อนวันละ ๖-๘ ชั่วโมงเพราะค่าพีเอ็มของอากาศมันไม่ดี เพราะกรุงเทพมหานครปริมณฑล คนเค้าไปรวมกันอยู่ที่นี่มาก ออกซิเจนไม่ดี อากาศไม่ดี ต้องนอนพักผ่อนให้พอ การนอนการพักผ่อนนี่คือการปฏิบัติธรรมนะ การทำงานมีความสุขในการทำงาน มีความสุขในการเสียสละในการทำงานอย่างนี้คือการปฏิบัติธรรม

การนอนการพักผ่อนเราก็ต้องมีความสุขในการนอนการพักผ่อน นี่คือการปฏิบัติธรรม ถ้าเรานอนเราพักผ่อนไม่เพียงพอ ชีวิตของเรานั้นก็ไม่สมดุล สมองของเรา มันก็เซ่อ ๆ เบลอ ๆ งง ๆ ให้เข้าใจนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เข้าใจ อริยมรรคมีองค์แปด กายวาจา กิริยามารยาทอาชีวะใจนะ มันต้องสมบูรณ์ทุกแง่ทุกมุม มันถึงจะไม่มีปัญหา ถ้าเราประมาท ไม่เห็นความสำคัญมันก็ต้องมีปัญหา ทุกอย่างนั้นมันแก้ได้ ภายนอกก็ต้องแก้ด้วยเหตุด้วยผลทางวิทยาศาสตร์

ทางใจนะ แก่ภายนอกไม่ได้ก็ต้องแก้ที่ใจ เราทั้งหลายนะไม่ต้องไปโทษ สิ่งภายนอก ให้ชอบใจสิ่งภายนอก เพราะสิ่งภายนอกมันคือข้อสอบเป็นโจทย์ ให้เราได้สร้างบารมี สร้างความดีเพื่อเป็นบารมีที่ก้าวไปด้วยความดีด้วยบารมี เพื่อเราทั้งหลายจะได้พากันว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ว่างจากสิ่งที่ไม่มียุ่ มันจะมีประโยชน์

อะไร มันก็ค่าเท่ากับคนตาย มันจะมีประโยชน์อะไร คนตาบอดหูหนวกอัมพฤกษ์ อัมพาตพิการ คนสมองเสื่อมมันจะมีประโยชน์อะไร อันนี้ให้เราถือว่าปัญญาบริสุทธิ์คุณ ที่มันว่างจากสิ่งที่มีอยู่ เราจะได้รู้ว่าสิ่งมันสูญจรมไปมา เกิดแก่เจ็บตายพลัดพราก ตาหูจมูกลิ้นกายใจมันเป็นเพียงสิ่งที่สูญจรมไปมาเท่านั้น

เราคิดดูดี ๆ สิ บุคคลนี้เกิดขึ้น ส่วนใหญ่อายุชั้ยก็ไม่เกินศตวรรษหนึ่งหรือว่า ร้อยปีก็ต้องจากไป มันเกิดขึ้นทางตาหูจมูกลิ้นกายมันก็ล้วนแต่จากไปทั้งนั้น มันเป็นอาคันตุกะที่จรไปจรมมา

ให้เรารู้ให้เข้าใจนะ เราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่

เราทั้งหลายนะกำลังแสวงหาความหลงนะ กำลังแสวงหาความว่างจากสิ่งที่ไม่มีความไม่ได้นะ มันระดับนักวิทยาศาสตร์นะ นักวิทยาศาสตร์จะพัฒนาตั้งแต่วัตถุ ที่เอาวัตถุเป็นนิติบุคคลตัวตน นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายผู้มีปัญญาทั้งหลาย ผู้คงแก่เรียนทั้งหลายถึงพากันเป็นโรคจิตโรคประสาทโรคซึมเศร้าโรคไบโพล่า

พวกที่รวย พวกที่ไม่รู้จักพอ นี่คือความไม่ถูกต้อง พระศาสนานะถึงควบคุมกับ วิทยาศาสตร์เพื่อพระนิพพานหรือว่าพระสันติภาพ เพื่ออุดมการณ์อุดมธรรม

ผู้ที่อยู่ต่างจังหวัด ผู้ที่อยู่ในที่ไม่แออัดก็พากันนอนพากันพักผ่อน ๕,๖ ชั่วโมง ก็เพียงพอ เพราะการดำเนินชีวิตของเรา ถ้าเราเอาศีลเอาสมาธิเอาปัญญา เอาบริสุทธิ์คุณนำชีวิตแล้วมันมีความสุขไม่มีความทุกข์อะไร มันจะเป็นการทำที่สุดแห่งความดับทุกข์ ด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา ด้วยความรู้ความเข้าใจ

การปฏิบัติของเราถึงให้เรารู้เข้าใจ ให้เป็นทีมเวิร์คด้วยความสมัคสมาน สามัคคีกัน ไปในทางอันหนึ่งอันเดียวกัน จะไม่ได้ไปคนละทิศละทาง เพื่อเข้าสู่

หลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เพื่อจะไม่ได้อาศัยรูปแบบหาอยู่หากินหาหลง
ให้ทุกคนรู้หน้าที่ของตัวเอง นี่คือข้อวัตรกิจวัตรที่เป็นศิลปะแห่งชีวิต ที่มีความตั้งมั่น
เป็นสัมมาสมาธินี้เป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณ เป็นบริสุทธิ์คุณ เป็นพรหมจรรย์
เป็นธรรมบุญรัฐธรรมบุญ

ความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เป็นผู้เห็นภัยในความไม่ถูกต้อง
เป็นผู้เห็นภัยในความประมาทเป็นสิ่งที่สำคัญ เป็นสิ่งที่หยุดกรรมหยุดเวรหยุดภัย
หยุดอันตราย ถ้าเราไม่ละอายต่อบาปไม่เกรงกลัวต่อบาป ไม่เห็นภัยในวิญญูสงสาร
ชีวิตของเราก็กว้างจากความถูกต้อง กว้างจากพระนิพพาน เป็นผู้กว้างจากความดี
จากปัญญา ดำเนินชีวิตชีวาด้วยความหลง ด้วยไสยศาสตร์ ด้วยการหลงมกมาย

เราไม่รู้ไม่เข้าใจ มันเลยก้าวไปไม่ได้ ความไม่รู้ไม่เข้าใจนั้นทำให้ศีลของเราขาด
ศีลของเราพร้อย หัวใจของเรามันเลยเป็นหัวใจแห่งความหลง หัวใจของเราอยู่ที่เก่า
มันไปไหนไม่ได้ จะเรียกบุคคลผู้นั้นว่าหัวใจปาราชิกก็ได้ หัวใจปาราชิกคือหัวใจว่าง
จากมรรคผลพระนิพพาน คือบุคคลที่ไม่ละอายต่อบาปไม่เกรงกลัวต่อบาป
บุคคลที่ไม่ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป คือบุคคลที่กายวาจาภิรียมารยาทอาชีพอใจ
ที่ว่างจากมรรคผลนิพพาน เป็นกายวาจาภิรียมารยาทเป็นวิญญูสงสาร ความละอาย
ต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปนี้เป็นสิ่งที่สำคัญ คำว่าพระถึงแปลว่าผู้เสียสละ

พระนี่คือผู้ที่เห็นภัยในวิญญูสงสาร เห็นภัยในการเวียนว่ายตายเกิด เพราะรู้เหตุ
ปัจจัย ทุกอย่างมันมีเหตุมีปัจจัย แล้วก็เห็นภัยในความเกิด

เช่น พระสารีบุตรได้บำเพ็ญสาวกบารมีมาหลายอสงไขย เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะ มาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสารีบุตรผู้ที่บำเพ็ญบารมีร่วมกันมา ก็ต้องมาตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ชีณาสพ

เมื่อยังไม่ได้บรรพชาอุปสมบทเป็นพระในพระพุทธศาสนาได้แสวงหาพระนิพพาน คือความดับทุกข์ ไปพบพระอรหันต์ชีณาสพ พระอรหันต์ใหม่นะ ที่องค์สมเด็จ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านส่งไปให้เผยแผ่ ให้ไปคนละทางคนละทิศไม่ให้ไปทางละ หลายรูป ได้เห็นด้วยตา สัมผัสด้วยตา มีความเลื่อมใสว่าทำไมถึงสวยสดงดงาม สง่างาม มองดูแล้วมันเป็นความพอดี เป็นความพอเพียงเพียงพอ ถึงได้สะกดรอยตาม ยังไม่ถามทันที สะกดรอยตามไป เพราะว่าพระอัสสชีกำลังบิณฑบาตอยู่ รับบิณฑบาต จากประชาชนในเวลาตอนเช้านะ

พระสารีบุตรผู้มีปัญญามากก็ต้องรอกาลเวลา เมื่อพระเถระเจ้าฉันอาหารเสร็จ พระสารีบุตรก็เข้าไปกราบถามว่า ท่านทำไมรัศมีเปล่งปลั่ง กิริยามารยาทสวยสดงดงาม ท่านมีธรรมอะไรเป็นเครื่องอยู่

พระอัสสชิท่านตอบว่า มีพรหมจรรย์เป็นเครื่องอยู่ที่เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา ยกเลิกความรู้สึกที่เป็นนิติบุคคลตัวตน เอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต

พระสารีบุตรก็ถามว่า ใครเป็นครูเป็นอาจารย์ของท่าน

พระอัสสชีก็ตอบว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ใหม่ ๆ เป็นครู เป็นอาจารย์ของข้าพเจ้า

พระสารีบุตรถามต่อว่า ครูบาอาจารย์ของท่านสอนอะไร

พระอัสสชิก็ตอบว่า ข้าพเจ้าเพิ่งบวชมาใหม่ ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจ ปฏิภาณ
โวหารกว้างขวาง

พระสารีบุตรก็พูดว่ากล่าวหาว่า เอาพอสังเขป พอเข้าใจในหลักการอุดมการณ์
อุดมธรรม

พระอัสสชิก็พูดให้ฟังคร่าว ๆ ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างนะมาจากเหตุมาจากปัจจัย
เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี เราต้องรู้เหตุรู้ปัจจัย เราจะได้หยุดวิฎฐสงสาร
ด้วยหลักการและอุดมการณ์อุดมธรรม

พระสารีบุตรผู้มีปัญญาได้ยินได้ฟัง รู้เข้าใจในกระบวนการของปฏิจจสมุปบาท
ได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน

เราทั้งหลายจะต้องพากันเข้าใจนะ เราไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนเพื่ออ่านออก
เขียนได้ บวกลบคูณหาร อ่านออกเขียนได้ทุกอย่างทุกประการ ความรู้ความเข้าใจนี้
เป็นสิ่งที่สำคัญ การพัฒนาวิทยาศาสตร์จะพัฒนาเป็นทีมเวิร์คหรือคนเดียว
ก็เพื่อความรู้ความเข้าใจ การฟังการบรรยายก็เพื่อความรู้ความเข้าใจ จะบรรยาย
เรื่องอะไรก็ตั้งใจฟัง

ความรู้ความเข้าใจนี้มันไม่ใช่ความจำนะมันเป็นความเข้าใจ ถ้าความจำนี้มันลืม
ถ้าความรู้ความเข้าใจนี้มันไม่ลืม ความรู้ความเข้าใจนี้มันก็เป็นเหมือนกลางวันมันสว่าง
มันสว่างก็เป็นกลางวันนะ ความไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็เป็นเหมือนกลางคืนมันไม่มีแสงสว่าง
ทางดวงอาทิตย์ ไม่มีแสงสว่างทางดวงจันทร์มันก็มีมืด ความรู้ความเข้าใจมันเป็น
อย่างนั้น

มนุษย์เราถึงมีการเรียนการศึกษาต่างจากสัตว์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลายไปตามสัญชาตญาณไปตามสิ่งแวดล้อม มนุษย์เราถึงมีการเรียนการศึกษา ความรู้ความเข้าใจนี้มันจะไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม มันจะรู้สิ่งแวดล้อมว่า นี่มันเกิดขึ้น นี่มันตั้งอยู่ เดียวมันก็จากไปไม่มีอะไรมากกว่านั้น ความรู้ความเข้าใจนี้มันจะไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม

ให้พวกเราารู้เข้าใจ ต้องจับหลักให้ได้จับประเด็นให้ได้ ต้องมีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้ามันผ่านไปแล้วเป็นอดีตไปแล้ว เกษียณไปแล้วก็ปล่อยวาง อนาคตยังมาไม่ถึง อนาคตมันก็อยู่ที่ปัจจุบัน เหมือนพระอัสสชิว่า เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี เป็นกระบวนการของปฏิจจสมุปบาท เป็นกระบวนการของตาหุจมุมกลืนกายใจ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจนะ ถ้าไม่รู้เข้าใจมันต้องพังทลายแน่ แน่นอน

เห็นมัยตีกสตง.มันพังทลาย เพราะเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต เอาทุจริตนำชีวิต มันถึงต้องพังทลายเหมือนตีก สตง.ของเมืองไทย

ตีก สตง.อยู่ที่กรุงเทพมหานคร ตีก ๓๐ กว่าชั้น ตีก สตง.ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลงนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิต ชีวิตมันเลยพังทลาย ชีวิตมันพังทลายนะ ตีกสตง.มันพังทลายด้วยนิติบุคคลตัวตนพังทลายด้วยทุจริตมันจะไปแก้ไขตั้งแต่ภายนอกมันจะไปพัฒนาตั้งแต่วิทยาศาสตร์จะไปเอาความสุขบนความหลงชีวิตเลยพังทลายนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะ เราคิดดูดีๆ นะ ตึกใหญ่กว่าสูงกว่าตึก สตง.ทั้งหลาย สิบตึกที่กรุงเทพมหานครที่ปริณทล เค้าไม่พังทลายเหมือนตีกสตง. เพราะพอที่จะรับน้ำหนักได้ ไม่ใช่ไมโกนกินคอร์รัปชั่นนะ แต่เค้าโกนกินคอร์รัปชั่นน้อยพอที่จะรับ

แผ่นดินไหวจากมณฑลพะเยาประเทศพม่า ศูนย์กลางแผ่นดินไหวอยู่ที่เมืองมณฑลพะเยา ประเทศพม่าห่างไกลกันตั่งนับพันกิโล

นี้ให้เรามองเห็นในแง่มุมความไม่ถูกต้องนะ ชีวิตที่เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เราทั้งหลายถึงต้องเป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสาร รู้จักความคิดรู้จักอารมณ์เหมือนท่านพระอาจารย์ลี ธัมมธโร สมุทพรภาการ ท่านรู้จักความคิดการปรุงแต่งของตัวเอง

เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ชีวิตของเราทั้งหลายมันก็ต้องพังทลาย เพราะมันไม่ถูกต้อง มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. นี้แหละ

ตึก สตง.ที่อยู่กรุงเทพมหานครอยู่เมืองหลวงอยู่เมืองกรุง เป็นศูนย์รวมของประเทศ เหมือนสมองเป็นศูนย์รวมของร่างกาย เหมือนหัวใจเป็นศูนย์รวมของสรีระร่างกาย

สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินที่บริหารประเทศ บริหารแผ่นดินไม่เข้าใจ ในการประพฤติกการปฏิบัติ เอาแต่ความรู้เอาแต่วิทยาศาสตร์เอาแต่ตัวเอาแต่ตน ไปแก้แต่สิ่งภายนอก ไม่ได้แก้ตัวเองไปพร้อม ๆ กัน

การพัฒนาวิทยาศาสตร์มันต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันมันถึงถูกต้องนะ พัฒนาทั้งภายนอกภายในด้วยความรู้ความเข้าใจให้ครบวงจร อริยมรรคองค์แปด ถึงเป็นความรู้ความเข้าใจ เพื่อการประพฤติกการปฏิบัติมันจะได้สมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพด้วยความถูกต้อง

มันต้องรู้ธรรมรู้ปัจจุบันธรรม รู้ธรรมธรรมนุญนะ ถ้าเราไปจัดการแต่สิ่งภายนอก เราไม่ได้จัดการตัวเองมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี่นะ

การบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่น มันต้องรู้เข้าใจแล้วมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติมันก็มีความสุขอยู่แล้ว ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราต้องรู้จักการประพฤติการปฏิบัติ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะ เราต้องเน้นมาที่ตัวเราในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของตัวเอง ให้มันสมบูรณ์ เราทั้งหลายจะไม่ได้พังทลายเหมือนตึก สตง.

ถ้าใครมีตัวมีตนบุคคลนั้นคือทุจรีตนะ เราทั้งหลายจะได้รู้ว่าทุจรีตนั้นคือตัวตนนะ ใครเอาตัวตนนำชีวิตบุคคลนั้นคือบุคคลที่ทุจรีต เราต้องรู้จักธรรมรู้จักรธรรมนุญ ปัญหาต่าง ๆ นั้นมันอยู่ที่ทุจรีตนะ

การที่จะบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่นต้องยกเลิกทุจรีต ถึงจะเป็นนักบริหาร ตัวเองนักบริหารคนอื่นด้วยการรู้เข้าใจในการบริหารในการปฏิบัติ

ตำแหน่งที่เค้าแต่งตั้งให้เราเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นตำแหน่งที่ให้เรามาเสียสละ มารับผิดชอบโฟกัสในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่ใช่ตำแหน่งที่ให้พวกเราทั้งหลาย มาทุจรีตนะ

ให้ถือว่ามันเป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติมีเกียรติมีศักดิ์ศรี เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง มันจะมีเกียรติมีศักดิ์ศรีได้อย่างไร ถึงพวกเราทั้งหลายจะพากันใส่สุทผูกเนคไท

เป็นผู้ทรงเกียรติมันก็ไม่เป็นผู้ทรงเกียรตินะ มันเป็นผู้ทรงความหลงต่างหาก
ทรงความโง่ความหลงมกต่างหากละ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะเข้าถึงบริสุทธิ์คุณ เข้าถึง
ธรรมบุญเข้าถึงรัฐธรรมบุญไม่ได้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันเป็นอบายมุขอบายภูมินะ
มันตกอยู่ในภพภูมิของ ๓๑ ภพภูมิ

ในภพภูมิของวิภวสงสารนี้มีอยู่ ๓๑ ภพภูมิ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะอยู่ใน
ระนาบของ ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

เค้าถึงมีศัพท์ว่าคน คนนี้หมายถึงตัวถึงตน หมายถึง ๓๑ ภพภูมินี้แหละ
ภพภูมิที่เวียนว่ายตายเกิดมีทั้งหมด ๓๑ ภพภูมิ

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ประพฤติปฏิบัติ เราจะได้ย่ำต๊อกกับความหลงที่มีศัพท์
ว่า “คน” คนนี้ความหมายหมายถึงความไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจนั้น
มันจะวกวนอยู่ที่เก่า มันจะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา สัมผัสกับอะไรก็ไปกับ
สิ่งนั้น ๆ อยู่ในภพภูมินั้น ๆ

เรารู้เราเข้าใจเราจะได้หยุดภพภูมินั้น ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติ
การปฏิบัติ เพื่อเราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ
ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเค้าเรียกว่ามันหลง มันวกวนในความหลงอย่างนั้น จิตใจวกวน
อย่างนั้นมันจะไปไหนไม่ได้ มันจะเป็นได้แต่เพียงคนเป็นได้แต่เพียงความหลง
หัวใจของบุคคลนั้นมันจะอยู่ในระนาบแห่งความหลงหรือว่าหัวใจบ่อนคาสีโน
เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือหัวใจบ่อนคาสีโน หัวใจบ่อนทำลายความถูกต้อง
หัวใจบ่อนความหลง

ให้เราารู้เข้าใจ เราจะได้เห็นภัยในความไม่ถูกต้องเห็นภัยในวัฏฏสงสาร ด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ ด้วยเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ พอใจยินดีมีปีติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตร หัวใจของเราทั้งหลายจะได้หยุดอบายมุขอบายภูมิ

เราทั้งหลายถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราทั้งหลายจะพากันคิดว่า ความสุขทั้งหลาย ได้มาจากสิ่งที่อำนวยความสะดวกความสบายด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์ อันนี้จริงอันนี้ถูกต้อง ความสุขทั้งหลายมันอยู่พัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์

เราทั้งหลายต้องมีสัมมาทิฐิเราต้องมีความรู้ความเข้าใจพัฒนาวิทยาศาสตร์ ก็ต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ถ้าเราพัฒนาวิทยาศาสตร์มันก็ยังเป็นนิติบุคคล ตัวตนอยู่

เราต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้ความเข้าใจเราทั้งหลายนะ ถึงเป็นการพัฒนาครบวงจรด้วยความรู้ความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจก็จะเอาความหลง นำชีวิตเอาวิทยาศาสตร์นำชีวิต

เราต้องเอาทั้งวิทยาศาสตร์เอาทั้งจิตใจไปพร้อม ๆ กันนะ

เราอย่าไปคิดว่าประเทศสิงคโปร์นั่นนะประเทศเล็ก ๆ เท่าอำเภอหนึ่งของเมืองไทยก็ได้ เค้าพัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์เป็นหนึ่งในเอเชีย เพราะเค้าตั้งบ่อนคาสิโน มาเป็นส่วนหนึ่งของประเทศจีนเค้าก็รวยเพราะเค้าพัฒนา ตามหลักเหตุตามหลักวิทยาศาสตร์

พวกเราทั้งหลายเมื่อมีปัญญาแล้วต้องรอบคอบนะ มีปัญญาแล้วต้องรอบคอบอย่าลืมนะว่าชีวิตของเรามันเป็นรายรับรายจ่ายนะ เราไปจับทางงูเดียวงูมันจะมากัดเรา งูพิษมันจะมากัดเรานะ การที่เราเอาหลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องแล้ว เราต้องมีหลักการมีอุดมการณ์แล้วก็มีอุดมธรรมนะ หลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์นะ แต่ต้องไม่ทิ้งอุดมธรรมนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเอาความรู้สึกที่เอาตัวเป็นที่ตั้งมันเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์แล้วอุดมด้วยความหลงนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราเอาทั้งหลักการอุดมการณ์แล้วก็ยกเลิกอุดมหลงนะ

ให้เอาอุดมธรรมให้เอาธรรมเอาธรรมบุญมันถึงจะสมบูรณ์เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึงความพอดี เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย เราต้องรู้จักความพอดีเข้าสู่ความสมดุลทั้งรายรับรายจ่าย

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึงความพอดี การประสูติของพระพุทธเจ้าถึงเป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ตรัสรู้ก็เป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้รู้หลักการรู้อุดมการณ์แล้วก็อุดมธรรม เราอยู่ที่ไหนก็พากันปฏิบัติได้ เมื่อเรามีลมปราณมีอายตนะภายใน ๖ ภายนอก ๖ มีธาตุทั้ง ๔ ขันธ์ทั้ง ๕ อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้

ให้รู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติ

อย่าไปคิดด้วยวิชาความหลงเอาแต่หลักการอุดมการณ์เอาแต่วิทยาศาสตร์นะ
ถ้าเรารวย รวยความหลงมันไม่ตึ้นะ รวยความโง่หลงมกมายเรียกว่ารวยไสยศาสตร์
มันไม่ตึ้นะ ไม่ใช่ความดีมันไม่ใช่บารมีไม่ใช่ปัญญาบริสุทธิ์คุณนะ มันเป็นความหลงนะ

ให้เรารู้เข้าใจ อย่าไปคิดว่าทำไมเราโง่ไปตั้งหลายปี ประเทศสิงคโปร์ประเทศ
เคাঁเล็กนิตเดียวเคাঁตั้งบ่อนคาสีโนเคাঁรวยกัน ประเทศมาเก๊า ก็เหมือนกัน
เคাঁรวยกัน

ประเทศสิงคโปร์เคাঁมีหลักเหตุผลมีหลักวิทยาศาสตร์นะ เคাঁคิดว่าประเทศ
สิงคโปร์มันเล็กนิตเดียว จะทำเกษตรกรรมก็ไม่ได้ จะทำอุตสาหกรรมก็ไม่ได้
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโนด้วยหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์ก็รวยได้ เพราะคนในนี้โลกนี้
มันคนมีความไม่ฉลาด เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันมีมาก
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโน เราสามารถรวยได้ทางวัตถุ ด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์
เคাঁถึงพากันตั้งบ่อนคาสีโน จะเรียกบ่อนคาสีโนก็ได้หรือเรียกบ่อนแห่งความหลงก็ได้
มันคืออันเดียวกัน

ให้เรารู้เข้าใจ ประเทศไทยเราแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลเราต้องรู้เข้าใจว่า
เราทั้งหลายอย่ายินดีในการเอาความหลงนำชีวิต อย่าไปยินดีในการเอาบ่อนคาสีโน
นำชีวิตนะ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ศาสดาทุกศาสนาเคাঁมายกเลิกบ่อนคาสีโน
มายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ ให้เรารู้เข้าใจ ถ้าเรารู้เข้าใจ ทุกอย่างนะไม่มีปัญหา
ปัญหาอยู่ที่เราไม่รู้ไม่เข้าใจนะ

การประพาศิการปฏิบัติให้รู้ให้เข้าใจ แล้วเข้าสู่ภาคประพาศิภาคปฏิบัติ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเป็นห่วงเรา ว่าเราจะมาหลงมาเพลิดเพลิดตั้งอยู่
ในความประมาท จะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญาไปกับสิ่งแวดลอม
ท่านถึงตรัสโอวาทครั้งสุดท้ายก่อนที่จะท่านจะเสด็จดับขันธสู่ปรินิพพาน

“วยธมา สงฺขารอปปมาเทน สมปาเทถ”

“สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลาย
จง (ยังประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น) ให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเถิด”

หลวงปู่มั่น ฐริทัตโต ท่านเมตตาตรัสโอวาทไว้ว่า

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอน

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืน

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่มีความดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรม
ความดีเท่านั้น

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ท่านทั้งหลายเป็นผู้ที่ ประเสริฐ
เป็นผู้ที่มีลมปราณมีโอกาสพิเศษเท่าอายุขัยของตนเอง เราต้องรู้เข้าใจเราทั้งหลาย
จะไม่ได้ไปตามสิ่งแวดลอม เรารู้สิ่งแวดลอมว่าเพียงสัญจรไปมา สิ่งที่เป็นความรู้
ความเข้าใจนี้จะได้เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา เป็นการหยุดวิภูฏสงสารด้วยความรู้
ความเข้าใจ นั่นแหละคือพระนิพพานบ้านของเรา ให้เรารู้เข้าใจนะ
